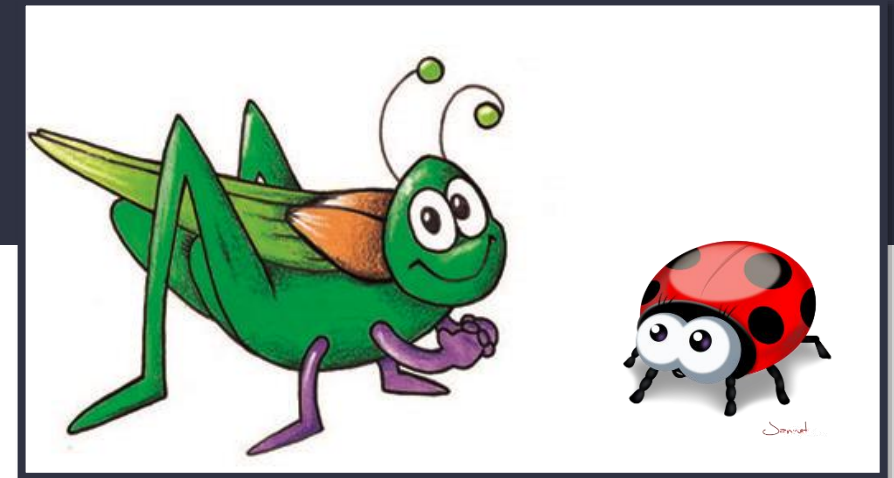

Сьогодні
23.05.2022

Урок
№113

Всім.pptx
Нова українська школа

**Робота над виразним
читанням тексту «Коник і
Сонечко» Василя Моруги.
Робота з дитячою
КНИЖКОЮ.**

Сонечко

Прилетіло сонечко
на мою долонечку —
крильця червоненькі,
цяточки чорненькі.
По всіх пальчиках ходило,
з мізинчика полетіло.

Борис Списаренко

Сьогодні
23.05.2022

Рухлива вправа.

Коник і Сонечко

Повзла Мурашка поміж траві. Може, з дому, а може, й додому — ніхто того не знав.

Коли це бачить Мурашка — тінь від стеблини якась незвична, широка надто. Підвела вона голову: якесь звірятко сидить на стеблі і дивиться зверху на неї.

— Ти хто? — запитала Мурашка.

Прочитай текст. Придумай свій заголовок.

— Коник, — відповіло їй звіря.

— Дивно, — подумала собі Мурашка. — Невже коні такі малі?

Раніше вона чула, що коні дуже-дуже великі, немов гора, і страшенно сильні. А цей ось — зовсім маленький. Чи, може, він іще не виріс?

Прочитай текст. Придумай свій заголовок.

— А ти іржати вмієш? —
недовіжливо запитала Мурашка.

— Аякже, вмію. От послухай!

І Коник засюрчав тоненьким
голоском:

— Црі-црі-црі-і-і!

На ту хвилину якраз нагоділося
Сонечко.

— Ха-ха, — засміялося воно. —
Хіба коні так іржуть?

— А як же? — розгубився Коник.

— Я Сонечко, і не вмію іржати, але у справжніх коней

голос дужий. І ходять вони по землі, а не лазять по стеблині.

— Так і ти ж не сяєш, як справжнє сонце, проте звешся Сонечком.

— Але я таке ж червоне, як і те, що світить згорі.

— А я — зелений, — гордо заявив Коник.

— Ото ж бо й воно, що зелений. Справжні коні ніколи не бувають зеленими.

Сперечаючись, вони навіть забули про Мурашку, яка не втручалась у їхню розмову...

За Василем Моругою

Сьогодні
23.05.2022

Запитання і завдання для уважного читача.

1

Чому Мурашка здивувалась, коли познайомилась з Коником?

2

Що спільного в Коника і коня?

3

Що спільного в Сонечка і сонця?

Сьогодні
23.05.2022

Фізкультхвилинка.

Коник і Сонечко

Повзла Мурашка поміж траві. Може, з дому, а може, й додому — ніхто того не знав.

Коли це бачить Мурашка — тінь від стеблини якась незвична, широка надто. Підвела вона голову: якесь звірятко сидить на стеблі і дивиться зверху на неї.

— Ти хто? — запитала Мурашка.

— Коник, — відповіло їй звіря.

— Дивно, — подумала собі Мурашка. — Невже коні такі малі?

Раніше вона чула, що коні дуже-дуже великі, немов гора, і страшенно сильні. А цей ось — зовсім маленький. Чи, може, він іще не виріс?

— А ти іржати вмієш? —
недовіжливо запитала Мурашка.

— Аякже, вмію. От послухай!

І Коник засюрчав тоненьким
голоском:

— Црі-црі-црі-і-і!

На ту хвилину якраз нагоділося
Сонечко.

— Ха-ха, — засміялося воно. —
Хіба коні так іржуть?

— А як же? — розгубився Коник.

— Я Сонечко, і не вмію іржати, але у справжніх коней

голос дужий. І ходять вони по землі, а не лазять по стеблині.

— Так і ти ж не сяєш, як справжнє сонце, проте звешся Сонечком.

— Але я таке ж червоне, як і те, що світить згорі.

— А я — зелений, — гордо заявив Коник.

— Ото ж бо й воно, що зелений. Справжні коні ніколи не бувають зеленими.

Сперечаючись, вони навіть забули про Мурашку, яка не втручалась у їхню розмову...

За Василем Моругою

Сьогодні
23.05.2022

Рухлива вправа.

Сьогодні
23.05.2022

Рефлексія.

Мені все сподобалось

Урок був не цікавим

Мені урок не сподобався

